

РЕШЕНИЕ

№ 7080

гр. София, 18.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **886** по описа за **2013** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във вр. с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Териториална дирекция на НАП – С. срещу Решение от 20.04.2012г. на Софийски районен съд, НО, 95 – ти състав, постановено по НАХД № 16835 по описа за 2011г. на СРС, с което е отменено изцяло Наказателно постановление № 2-К/03.06.2011г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което на [община] на основание чл.355, ал.1 от КСО е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от ТД на НАП - С., с която се иска отмяна на решението на СРС като незаконосъобразно и постановяването на друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Л., който поддържа жалбата и по същество развива съображения за отмяна на съдебното решение и постановяване на такова по съществото на спора, с което да се потвърди наказателното постановление на основанията, развити в самата касационна жалба.

Ответникът, редовно уведомен, не се представлява в съдебно заседание. Постъпила е писмена защита от процесуалния представител адвокат Ч. П., с която оспорва касационната жалба и се изразява искане решението на Софийски районен съд да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура поддържа в съдебно заседание становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 2-К/03.06.2011 г., издадено от директора на ТД на НАП – С..

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП по делото са събрани от СРС писмени доказателства, съдържащи се в административно-наказателната преписка, както и свидетелските показания на актосъставителя Д. М..

Въз основа на събраните доказателства първоинстанционният съд е формулирал извод, че при описанието на твърдяното нарушение са посочени единствено общи факти, без да е описано ясно и конкретно в какво се изразява нарушението и при какви обстоятелства е било извършено. Последното е довело до невъзможност да се определи какво задължение е възникнало и кога, както и кога е следвало да се изпълни. Прието е, че в административнонаказателното производство са допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 42, т.3 и т.4 и чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН, които са съществени и са самостоятелни основания за отмяна на наказателното постановление.

Настоящата инстанция намира за правилни така изложените изводи на Софийски районен съд. Видно от съдържанието на АУАН и на НП, и в двата акта не е посочено важното за фактическия състав на нарушението обстоятелство дали и кога е заплатено трудовото възнаграждение на Л. П. Д., за когото е констатирано, че не е подавана декларация по реда на чл. 3, ал. 3, т. 1 от Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (Наредба Н-8 от 29.12.2005 г.). Не е посочено за указания в АУАН и НП период 01.01.2010г. – 30.06.2010г. кога са възникнали задължения за внасяне на осигурителни вноски, кога е възникнало задължение за подаване на декларации и до кога е следвало това задължение да бъде изпълнено.

[община] притежава качеството на осигурител по смисъла на чл. 5, ал. 1 от КСО, по отношение на Л. П. Д.. По тази причина за [община] е било налице задължение по условията на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и чл. 3, ал. 1, т. 3 от Наредба Н-8/29.12.2005 г. на МФ, да представя периодично в НАП, данни за осигурителния доход и съответните осигурителни вноски. Съгласно чл. 3, ал. 3 от Наредба № Н-8/29.12.2005 г. на МФ в редакцията, която е била в сила към посочения в НП период 01.01.- 30.06.2010г., декларация обр. 6 се подава в съответната ТД на НАП: от работодателите, осигурителите и техните клонове и поделения - не по-късно от последния работен ден на календарния месец, през който са били дължими осигурителните вноски, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите” и данъкът по чл. 42

ЗДДФЛ. В качеството си на работодател респ. осигурител [община] е била задължена да внася за своя сметка вноските по смисъла на чл. 6, ал. 1 и ал. 2 от КСО във връзка с ал. 3, т. 7 и ал. 6 от КСО, а на основание чл. 7, ал. 3 от КСО, когато възнагражденията са начислени, но не са изплатени или не са начислени, е била задължена да внесе осигурителните вноски по ал. 1 и ал. 2 до края на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът. В случая не е установено дали възнаграждението е изплатено, дали и кога е било начислено, поради което не може да се определи и кога и при какви обстоятелства е възникнало задължението на работодателя за внасяне на осигурителни вноски и подаване на декларация.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 20.04.2012г. на СРС, НО, 95-ти състав е правилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице основанията за отмяна на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр. чл.218 ал.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, Административен съд София- град- VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.04.2012г. по НАХД № 16835/2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение,95 – ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.